

RandKrant

M A A N D B L A D

VOOR DE BEWONERS VAN DE VLAAMSE RAND

AFGEFEEKANTOOR: 9240 ZELE - P.2A9271 • VERSCHIJNT NIET IN AUGUSTUS

DHL wordt grootste werkgever in de rand

FiguranDten

Michel Terlinck: 'Muziek is mijn leven, maar gelukkig niet mijn beroep'

Zorgenkinderen op de wachtlijst van het revalidatiecentrum

Voordelen van tweetalig onderwijs te groot om niet te benutten

FOTO: PATRICK DE SPIEGELAERE

FOTO: RITA DANNEELS

Herman Boon

■ 'Zoals u reeds van Marcel De Pauw, de adjunct van hulpbischoop mgr. Jan De Bie hebt vernomen, hebben we na lang overleg besloten om uw opdracht van parochieadministrator van Sint-Pieter in Wezembeek-Oppem

terug te nemen met ingang van 1 januari 2003. U blijft wel pastoor van de parochie Sint-Paulus in Vossem. Met dit schrijven willen wij u officieel van deze beslissing op de hoogte brengen. Met onze gevoelens van toewijding in Christus.' Getekend Jan De Bie en Godfried Danneels (uit de ontslagbrief van het bisdom aan pastoor Jos Verstraeten)

■ Nooit eerder is Wezembeek-Oppem zo in het nieuws geweest, nooit ook zat er hier zoveel volk. Misschien is het omdat ik vandaag jarig ben, ik word er tweeënzestig. Ik heb veel cadeaus gekregen. Ook van het bisdom. Ik mag minder werken, voorlopig met behoud van wedde. Zo kun je het ook opnemen natuurlijk. Maar het is een slag in het gezicht van alle Vlamingen. (pastoor Jos Verstraeten in zijn laatste preek in Wezembeek-Oppem)

■ Deze pijnlijke beslissing is alleen ingegeven door pastorale overwegingen. Er is nergens toegegeven aan druk van wie dan ook. Er zijn geen winnaars en verliezers in deze zaak, want in dergelijke gevallen zijn er helaas enkel verliezers. Deze pastorale beslissing wordt hier en daar, vaak door mensen die niets te maken hebben met het pastorale reilen en zeilen van de parochie, geïnterpreteerd als zou ze geïnspireerd zijn door communautaire of politieke motieven. Dat is onterecht. (persbericht van het aartsbisdom Mechelen van 6 januari l. l. waarin luthhavenaalmoezenier Herman Boon wordt voorgesteld als opvolger van Jos Verstraeten)

■ Danneels is Suenens niet. Maar hij blijft natuurlijk baas van een tweetalig bisdom. En dan moet je soms schipperen. De Franstaligen moesten vorig jaar inbinden, toen voor Brussel de Nederlandstalige Jozef De Kesel werd aangesteld. In de Franstalige pers was lang campagne gevoerd om zeker een Franstalige hulpbischoop te behouden. Nu is De Kesel positief ontvangen door de Franstaligen, maar misschien was de tijd gekomen om de Franstaligen ook iets te gunnen. (kerkjurist Rik Torfs in De Standaard)

■ Ach, pastoor Jos, een sympathiek man. Zeer geleerd. Hij studeerde in Italië, kent een taal of drie. Dat hij Vlaamsgezind was, stak hij niet onder stoelen of banken, maar hij deed ook missen voor de Franstaligen. Al wou hij er altijd een beetje Nederlands in, want Wezembeek ligt nu een-

VAN HOREN ZEGGEN

maal in Vlaanderen. (begrafenisondernemer Sylvain Vangrunderbeek in De Morgen)

■ Ik heb wekenlang elke avond besteed aan de verzoeningspoging. Ik was zelfs zover dat de Franstalige harde kern bereid was de Nederlandstalige mis bij te wonen. Toen ik in die viering opriep het Onze Vader in vier talen te bidden heb ik het geweten. De Nederlandstalige kern van het Jos Blijft-comité vond dat absoluut niet kunnen. (luthavenaalmoezenier Herman Boon na zijn mislukte verzoeningspoging in De Standaard)

■ Er waren verbale en fysieke bedreigingen vanuit 'een bepaalde Vlaamse hoek' omdat ik opnieuw een Franstalige viering wou organiseren in de kerk. Ik heb de viering dan ook afgelast. Stoer doen heeft geen zin, want daar komen brokken van en dit blijft lange tijd hangen. Ik heb de opdracht teruggegeven omdat ik mij onmachtig voel dit probleem op te lossen. (id.)

■ Ik heb begrip voor de gekrenkte trots van pastoor Herman Boon. Hij kon zijn taak niet aan en dat is niet eens zijn schuld. Maar als hij ons, parochianen, beschuldigt van geweld, dan doet hij als iemand die ten oorlog trekt door eerst de vijand van allerlei wreedheden te beschuldigen. (penningmeester André Fouquaet van de kerkfabriek in Het Nieuwsblad)

■ Boon heeft een aantal dingen kunnen bewerkstelligen, maar een echte verzoening tussen Nederlandstaligen en Franstaligen blijkt thans niet mogelijk. (...) We zullen in Wezembeek pas een nieuwe verzoeningspoging ondernemen als het klimaat weer opener is geworden. (woordvoerder Toon Osaer van kardinaal Danneels in Gazet Van Antwerpen)

■ Een typische houding van de kerk. Zij denkt altijd dat ze alle tijd heeft waardoor het gebeurt dat ze honderd jaar achter loopt. Nu denkt het bisdom waarschijnlijk dat de Vlamingen zich zullen neerleggen bij de beslissing dat de Franstalige mis moet terugkomen. (pastoor Jos Verstraeten in De Standaard)

Zonder nachtvluchten wordt DHL vleugellam 4

Ondanks de niet aflatende protesten tegen geluidsoverlast voelt koerierbedrijf DHL zich thuis in de rand en bestaan er geen plannen om weg te trekken. Integendeel zelfs. DHL gaat nauwer samenwerken met andere bedrijven in de sector en dat zorgt voor zo'n 2.000 bijkomende jobs in de regio.

FOTO: PATRICK DE SPIEGELAERE

E-government: Eén Vlaming op twee valt uit de boot 8

FiguranDten 10

Michel Terlinck is een niet alledaags musicus. Hij blies de hommel, een traditioneel snareninstrument nieuw leven in en bouwt dat instrument zelf. Hij heeft ook een eigen muziekensemble, maar daarmee treedt hij slechts enkele keren paar jaar op. Daarnaast is hij als bouwkundig tekenaar voltijds verbonden aan het Sint-Lucasarchief.

FOTO: PATRICK DE SPIEGELAERE

Wensen van jongeren vertalen in adviezen voor de overheid 12

Leven en welzijn in de rand (2) 22

Voetbulploeg waarin andersvaliden de sterren zijn 29

Voor visueel gehandicapten is de RandKrant beschikbaar op cassette. Geïnteresseerden kunnen contact opnemen met Progebraille-Helen Keller, tel. 02-466 94 40 of met de redactie.

E N O O K N O G

VAN ASSE TOT ZAVENTEM 6

ZONDER OMWEGEN 24 • VAN HUIZEN EN TUINEN 25

RESTAURANDT 28 • GASTENBOEK 32

COLOFON

RandKrant verschijnt maandelijks op 145.000 exemplaren ten behoeve van de bewoners van de Vlaamse rand rond Brussel en is een publicatie van de Vlaamse Gemeenschap en de provincie Vlaams-Brabant.

Realisatie: vzw 'de Rand'

Hoofdredactie: Henry Coenjaerts

Eindredactie en coördinatie: Petra Goovaerts

Vormgeving: Mega.L.Una, Brussel

Druk: A. De Cuyper-Robberecht, Zele

REDACTIEADRES:

Witherendreef 1, 3090 Jezus-Eik/Overijse

tel 02-767 57 89, fax 02-767 57 86, randkrant@derand.be

Verantwoordelijke uitgever: Jan De Bock, Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Boudewijnlaan 30, 1000 Brussel

Michel Terlinck (1959) maakt muziek, schrijft muziek, schrijft over muziek en bouwt muziekinstrumenten. Hij woont in Maleizen, heeft een eigen ensemble - het Ensemble Michel Terlinck - én een voltijdse baan als bouwkundig tekenaar aan het Sint-Lukasarchief.

Omdat hij opgroeide in een kasteel met een park, in Aarschot, was architectuur zijn eerste passie. Over het kasteel van zijn grootouders, dat in 1969 uitbrandde, schreef hij een monografie. De tweede passie van Michel Terlinck, die voor muziek, dateert van iets later.

MT 'Mijn vader hield erg veel van jazz, van Count Basie en Duke Ellington, - heel mooie muziek - en voor mijn moeder was klassieke muziek ontzettend belangrijk. Ik denk dat mijn liefde voor muziek daar vandaan komt. In 1973 ging ik op kamers in Brussel, bij de familie Lindemans, en daar stond een kwartvleugelpiano. Ik wist niets van muziekleer, niets van noten, maar ik leerde wel pianospelen, op eigen houtje, ik had zelfs een eigen systeem om de muziek die ik maakte neer te schrijven. De drang was groter dan de kennis, zoveel is zeker! Later ging ik wel muziek studeren aan de academies van Leuven en Antwerpen. In feite ben ik een klassiek pianist en is de piano mijn lievelingsinstrument. Ik luister heel vaak naar klassieke muziek op de radio en van elke muzikant die ik hoor wil ik weten wie het is en wat hij speelt. Meer dan een passie? Ik geloof van wel. Er zitten als het ware pianotoetsen in mijn bloed.'

Hommel en saz

In 1996 bracht Michel Terlinck zijn eerste CD 'De Wentelsteen - Muziek voor hommel - uit. Een jaar later kreeg

FOTO: PATRICK DE SPIEGELARE

Michel Terlinck

'Muziek is mijn leven, maar ik ben blij dat het niet mijn beroep is'

hij daar de 'Prijs voor een unieke en originele creatie op artistiek vlak' voor van de Vlaamse Ingenieurskamer.

Maar wat is eigenlijk een hommel?

MT 'Het Nederlandse woord 'hommel' en het Franse woord voor het insect 'bourdon', verwijzen naar het continue gebrom van het muziekinstrument. Een bourdon is overigens ook een register op een orgel. In 1982 vroeg de volksdansgroep Reuzegom me om zo'n hommel oftewel vlier te bespelen. Ik had nog nooit van zo'n muziekinstrument gehoord, laat staan dat ik er op kon spelen. Het mondde uit in een nieuwe passie en na een tijd ging ik zelf hommels maken. Ik wilde van dat volksinstrument een luisterinstrument maken, en dat deed ik door een aantal snaren toe te voegen en meer frets - een fret is de juiste greep op een tokkelinstrument - op de toetsen te plaatsen, waardoor je meer tonen en dus een meer gevarieerde melodie krijgt.

Intussen leerde ik in Schaarbeek, waar ik werk, de saz kennen, een Turkse zevensnarige langhalsluit, waarvan de oorsprong dateert van 2000 jaar geleden. Een fascinerend en wonderlijk instrument. Ik vond het zo mooi dat ik sazles ging volgen. Bovendien gaan de

hommel en de saz goed samen. Met hommels is het overigens net zoals met doedelzakken, er is niet zoiets als dé hommel, nee, er zijn verschillende hommels in verschillende toonaarden. Ik zou best wel een tweede cd willen maken, maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan. De muziekwereld is een commerciële wereld waarin je aan een bepaald profiel moet voldoen en dat profiel is niet meteen het mijne; mijn muziek is niet echt commercieel, alledaags en vlot verkoopbaar. Zowel de muziekindustrie, de concertzalen als de culturele centra willen een groot publiek aanspreken, wat ik best begrijp. Als ik in dat circuit zou willen belanden, dan moet ik er zelf voor zorgen en dat kost niet alleen veel moeite maar ook veel tijd en die heb ik niet. Voor beroepsmuzikanten is het hard knokken, ook als je erg goed bent en dat is het geval met veel groepen die niet echt de kans krijgen om te laten zien wat ze waard zijn.

Ikzelf til daar niet zwaar aan, wat ik wil is mooie concerten geven en dat hoeven er niet meer dan twee à drie per jaar te zijn. Muziek is mijn leven, maar ik ben blij dat het mijn beroep niet is.'

Soms lukt het, soms lukt het niet

MT 'Het is mooi dat ik van mijn passie voor architectuur mijn werk heb kunnen maken. Ik kwam in het Sint-Lukasarchief terecht - daarvoor werkte ik in het Sint-Lucasinstituut - dat in 1968 werd opgericht als architectuurarchief. Het is in de eerste plaats een onderzoekscentrum voor architectuurgeschiedenis, recente architectuur, monumentenzorg en stedenbouw. Het archief beschikt over een bijzonder uitgebreide verzameling documenten, plannen, ontwerpen en foto's die noodzakelijk zijn om alles te kunnen doen voor de bescherming en de restauratie van 'monumenten'.

Michel Terlinck: 'La musique est ma vie, mais je suis content qu'elle ne soit pas mon métier'

Eén zo'n monument is het Flageygebouw in Elsene. Mede dankzij het Sint-Lukasarchief is men er na een lange lijdensweg in geslaagd om dat prachtige gebouw toch te beschermen en te restaureren en zo kon het voormalige Instituut voor Radiotransmissie (NIR) een nieuwe bestemming krijgen. Met de Martinatoren, toch wel een heus Brussels baken, is het niet gelukt; de aanvraag tot bescherming werd helaas niet goedgekeurd.

'Via een instrument krijg je contact met de mensen en dat vind ik belangrijk'

Nu werken we onder meer aan het patrimonium van Knokke, aan het Noordzeehotel om maar een gebouw te noemen. Het is een heel interessante baan, en ik ben er erg blij mee.'

Een gelukkig man

MT 'Ik heb altijd muziek in mijn

Michel Terlinck (1959) d'Overijse brûle de deux grandes passions: l'architecture et la musique. Il a pu faire de la première sa profession. Michel Terlinck travaille en effet à temps plein en tant que dessinateur architectural au Sint-Lukasarchief, un centre de recherche pour l'histoire de l'architecture, l'architecture récente, la protection des monuments historiques et l'urbanisme qui œuvre pour le classement et la restauration de monuments. C'est notamment grâce au Sint-Lukasarchief que le bâtiment Flagey d'Ixelles a récemment pu être protégé et restauré.

Mais M. Terlinck est également un amoureux-né de la musique. Il joue de la musique, compose de la musique, construit des instruments de musique et dirige son propre ensemble musical, avec lequel il se produit de temps en temps. Il sait que sa musique n'est pas commerciale mais il n'en a cure: sa musique lui permet avant tout d'établir des contacts avec d'autres gens.

hoofd, ook als ik op de trein naar of van het werk zit. Ik schrijf er zelfs muziek. Zo heb ik als ik thuis kom wat meer tijd voor mijn vrouw en voor de kinderen. Mijn vrouw komt uit Brussel en omdat zij toen we trouwden een baan in Antwerpen had, gingen we daar wonen. We zijn er negen jaar gebleven, een mooie tijd, ook al omdat er op cultureel vlak ontzettend veel te doen was en is in Antwerpen. Maar met de kinderen erbij werd ons

appartement wat te klein en zo zijn we in Overijse beland. In de stad had ik heimwee naar het platteland, en toen we in de rand van de hoofdstad terecht kwamen verlangde ik aanvankelijk terug naar de stad. Nu niet meer, ik woon graag in Overijse en ik voel me er goed. We hebben een huis, een tuin, een piano en een atelier waar ik aan mijn instrumenten kan werken, meer moet dat echt niet zijn.'

Een nieuwe wereld

MT 'Mijn grote droom is om ooit een week naar een klooster te trekken met alleen een piano en een hommel. Ik hoef niet meer dan wat eten en drinken én muziek. Je kunt tijdens zo'n week ongelooflijk veel vooruitgang boeken, stel ik me voor.

Maar ik wil zeker niet klagen, ik heb al veel dromen waar kunnen maken. Ik ben een gelukkig man en met mijn muziek wil ik ook anderen gelukkig maken. Ik kan bijvoorbeeld in een café aan een tafeltje zitten met vijf mensen en voor hen iets spelen waarvan ik hoop dat het ze raakt. Dat is haast mooier dan een concert omdat je dan écht dicht bij de mensen bent.

De pianolerares van mijn dochter zegt dat een piano niet alleen een instrument is, maar vooral een middel om je uit te drukken, een middel om iets te bereiken ook, net zoals een fiets dat is voor een wielrenner. Via een instrument krijg je contact met mensen en dat vind ik belangrijk. Door de hommel leerde ik in Schaarbeek Turkse vrienden kennen. Als je dan samen gaat musiceren, vallen alle barrières weg - ook de taalbarrières - en gaat er een nieuwe wereld open. Mooi, toch?'

Genevieve Ostyn

FOTO: PATRICK DE SPIEGELAERE

